

MØTEINNKALLING

Utvalg: FORMANNSKAPET
Møtested: Videomøte
Møtedato: 01.04.2020 **Tid:** 09:00

Eventuelt forfall meldes til tlf. 75569000
Varamedlemmer møter etter nærmere avtale.

Innkalte:

Funksjon	Navn	Forfall	Innkalt for
Leder	Monika Sande		
Nestleder	André Kristoffersen		
Medlem	Rune Jørgensen		
Medlem	Håkon André Nordberg Sæther		
Medlem	Torbjørn Grimstad		

SAKSLISTE

Saksnr.	Arkivsaksnr.
	Tittel

REFERATER

8/20	20/331 GODKJENNING AV PROTOKOLL - FORMANNSKAPET
9/20	17/282 KVANTO BYGG AS
10/20	18/217 BEIARMAT - OST OG KJEPRODUKSJON
11/20	20/341 LENA STRAND - KREATIVE SYSLER
12/20	19/529 TILSKUDD - KJØP OG SALG AV SMÅBRUK
13/20	19/529 TILSKUDD - KJØP OG SALG AV SMÅBRUK

14/20 20/191
BEREDSKAP KORONAVIRUSET

15/20 20/36
VALG AV REPRESENTANT TIL STORGLOMFJORDFONDET

Tilleggssaker:

16/20 20/237
MIDLERTIDIG ENDRING I DELEGASJONSREGLEMENTET

17/20 20/360
FINANSRAPPORTERING 2020 -

Beiarn kommune 27.03.2020

Monika Sande
ordfører

REFERERES FRA DOKUMENTJOURNAL

Dato: - Utvalg: FSK Formannskapet

Saksnr Løpenr	Regdato Navn Innhold	Avd/Sek/Sakb	Arkivkode
20/234-1 876/20	14.02.2020 Husbanken INVITASJON TIL Å DELTA I LÆRINGSNETTVERK - ALDERSVENNLIGE BOLIGER OG BOMILJØ I DISTRIKTENE	BK/OPP/MM	L02
20/238-1 888/20	18.02.2020 Skatteetaten KONTROLLRAPPORT 2019 VEDRØRENDE SKATTEOPPKREVEREN FOR FOR BEIARN KOMMUNE	BK//OPN	212
20/105-3 917/20	19.02.2020 Advokatfirmaet Lund & Co Da PRESSEMELDING FRA KOMMUNEKRAFT AS - REGJERINGEN VIL IKKE AVVIKLE KONSESJONSKRAFTORDNINGEN	BK//OPN	232
20/210-3 999/20	25.02.2020 Advokatfirmaet Lund & Co Da PROSESSKRIV TIL BORGARTING LAGMANNSRETT	BK//OPN	232
20/335-5 1311/20	17.03.2020 Coronatiltak – Beiarn. VEDTAK - TILTAK NÆRINGSDRIVENDE	BK//OPN	035
20/210-4 1389/20	20.03.2020 Advokatfirmaet Lund & Co Da EIENDOMSSKATTESAKEN I BORGARTING LAGMANNSRETT - MØTE OM EVT. FORLIK	BK//OPN	232

Invitasjon til å delta i læringsnettverket «Aldersvennlige boliger og bomiljø i distriktene»

Husbanken og Distriktssenteret inviterer Beiarn kommune til læringsnettverket «Aldersvennlige boliger og bomiljø i distriktene». Dere er invitert med bakgrunn i en kartlegging gjennomført av Husbanken og Distriktssenteret knyttet til demografisk utvikling og tilgjengelighet i boligmassen

For å utvikle aldersvennlige boliger og bomiljø i distriktene inviterer vi 12 kommuner fra hele Norge til å dele erfaringer, finne nye løsninger, gi innspill til utvikling av virkemidler, identifisere barrierer for bygging av boliger og realisere konkrete prosjekter.

Demografiske analyser viser at andelen eldre vil øke sterkt i årene frem mot 2030. Utviklingen vil særlig treffe de mindre distriktskommunene, og det er et sentralt mål i boligpolitikken at eldre skal kunne bo hjemme så lenge som mulig. En boligmasse som er bedre tilpasset eldres behov gir økt livskvalitet for den eldre og kan samtidig lette presset på kommunens helse- og omsorgssektor. I distriktene vil denne utfordringen være ekstra tydelig da utbyggingsprosjekter kan være ulønnsomt for utbyggere og risikabelt med tanke på boligprisfall for kjøperne.

Vi trenger mer kunnskap om hvordan særlig distriktskommuner best mulig kan legge til rette for aldersvennlige boliger og bomiljø. Husbanken og Distriktssenteret har derfor gått sammen om et arbeid for å se på hvordan distriktskommuner kan legge til rette for å utvikle tilbudet av aldersvennlige boliger, i aldersvennlige bomiljø, slik at det gir gevinster for den enkelte beboer, for kommunen og for lokal samfunnsutvikling.

Arbeidet skal omfatte en vurdering av eksisterende virkemidler og forslag til nye. Vi skal også identifisere flaskehalser for aldersvennlig boligutvikling og gi råd om hvordan kommunene kan koble eldreboligpolitikken til overordna samfunnsplanlegging, stedsutvikling og folkehelsearbeid. Det er et mål å utvikle metoder, få frem virkemidler og verktøy i form av bedre arealplaner, samfunnsplaner, konkrete prosjekter eller tiltak, og spesielt prosjekter som ivaretar sosiale boformer. Prosjektet skal særlig rette seg mot kommuner med tynne boligmarkeder, men også bidra til læring og sikre overføringsverdi til kommuner generelt.

Da er kommunenes egne erfaringer viktig og ikke minst deres kunnskap om lokale forutsetninger for en vellykket satsing. Arbeidet vil bli fulgt opp av Husbanken og Distriktssenteret i samarbeid med et eksternt miljø som bidrar med prosess-støtte og dokumentasjon av tilbudet. Prosjektperioden er satt til 2020- 2022 og vi har planlagt ei årlig fysisk samling og i tillegg webinarer med faglig påfyll og erfaringsutveksling. Første samling er planlagt avholdt i mars 2020. Husbanken dekker reisekostnader for de kommunene som har behov for dette.

I første omgang ber vi om ei tilbakemelding på om kommunen vil delta i dette arbeidet, og med hvilke personer. Av praktiske hensyn har vi bare plass til to personer pr. kommune.

Vi ber om tilbakemelding på dette til så snart som mulig og senest innen 20. februar 2020.

Vi ønsker at deltagelsen i dette nettverket skal forankres politisk.

Har dere mere spørsmål til dette arbeidet, ta kontakt med

Therese Hoseth Blomsø, Husbanken 905 53 240 eller therese.blomso@husbanken.no
Birger Jensen, Husbanken: 980 60 962 eller birger.jensen@husbanken.no
Sigbjørn Spurkeland, Husbanken: 977 44 882 eller Sigbjorn.Spurkeland@husbanken.no

Husbanken

20/234	1	876/20
14. feb 2020		
W02		
MM		

Husbankens samfunnsoppdrag er å forebygge at folk blir vanskeligstilte på boligmarkedet, og bidra til at vanskeligstilte kan skaffe seg og beholde en egnet bolig. Husbanken skal støtte kommunene i å skape et godt og variert boligtilbud, og bidra til god finansiering av boliger i hele landet. Husbanken har et grunntilbud som omfatter alle kommunene. De har tilgang til Husbankens økonomiske virkemidler, kan delta på Husbankens kurs og konferanser og kan ved behov få veiledning fra Husbanken.

Distriktssenteret

Kompetansesenter for distriktsutvikling

Distriktssenterets samfunnsoppdrag er å styrke kommuner og regioners kunnskap og kapasitet i arbeidet med lokal samfunnsutvikling, herunder kunnskap om bolig- og stadutvikling. Distriktssenteret har en rådgivende rolle i distrikts- og regionalpolitikken, med et spisset ansvar for å følge opp kommuner med særlige distriktsutfordringer.

Vår dato 17. februar 2020	Deres dato	Saksbehandler Espen Nordby
800 80 000 Skatteetaten.no	Deres referanse	Telefon 91864577
Org.nr 974761076	Vår referanse 2019/6803336	Postadresse Postboks 9200 Grønland 0134 OSLO

Kommunestyret i Beiarn kommune
post@beiarn.kommune.no

Beiarn Kommune		
Ark.Saksnr 20/238	Dok.nr. 1	Reg.nr/år 688/20
1-8 FEB 2020		
Ark.kode P	212	
Ark.kode S		
Avdeling	Saksbeh.	OPN
Kasnasjon	Gradering	

Kontrollrapport 2019 vedrørende skatteoppkreveren for Beiarn kommune

1. Generelt om faglig styring og kontroll av skatteoppkreveren

Skatteoppkreverens ansvar og myndighet følger av skattebetalingsloven og "Instruks for skatteoppkrevere" av 8. april 2014.

Skatteetaten har faglig ansvar og instruksjonsmyndighet overfor skatteoppkreverne. Det betyr at Skatteetaten:

- plikter å yte veiledning og bistand i faglige spørsmål
- gjennom mål- og resultatstyring søker å legge til rette for best mulig resultater
- utfører kontroll av skatteoppkreveren

Grunnlaget for Skatteetatens styring av skatteoppkreverne er "Instruks for skattekontorenes styring og oppfølging av skatteoppkreverne" av 1. januar 2014. Grunnlaget for Skatteetatens kontroll av skatteoppkreverne er "Instruks for skattekontorenes kontroll av skatteoppkreverne" av 16. mai 2018.

Formålet med kontrollen er å avklare:

- om skatteoppkreveren har en tilfredsstillende intern kontroll for utførelsen av sine gjøremål
- om regnskapsføringen, rapporteringen og avleggelsen av årsrapport og årsregnskap er i samsvar med gjeldende regelverk
- om utførelsen av innkreivingsarbeidet og oppfølgingen av restansene er i samsvar med gjeldende regelverk
- om utførelsen av arbeidsgiverkontrollen er i samsvar med gjeldende regelverk

2. Om skatteoppkreveren

Skatteoppkreverfunksjonen for Beiarn kommune utføres av Bodø kjernekontor.

Sum årsverk i henhold til skatteoppkreverens årsrapporter:

Antall årsverk 2019	Antall årsverk 2018	Antall årsverk 2017
13,2	13,2	12,9

Særskilte merknader til skatteoppkreverens bemanningssituasjon: Ressurser satt av til skatteoppkreving for Beiarn kommune inngår i tabellen ovenfor.

3. Måloppnåelse

Skatte- og avgiftsinngang

Skatteoppkreverens frist for avleggelse av årsregnskapet og årsrapporten er 23. januar 2020. Skatteetaten har mottatt disse innen fastsatt frist.

Årsregnskapet for Beiarn kommune viser per 31. desember 2019 en endelig skatte- og avgiftsinngang¹ til fordeling mellom skattekreditorene (etter fradrag for avsetning til margin) og videresending plassering mellom kommuner på kr 78 623 062 og utestående restanser² på kr 1 677 527, herav berostilte krav på kr 22 694.

Innkrevingsresultater

Tabellen viser innkrevingsresultatene per 31. desember 2019 for Beiarn kommune.

	Resultatkrav 2019 (i %)	Innbetalt av sum krav 2019 (i %)	Innbetalt av sum krav 2018 (i %)	Innbetalt av sum krav samlet for hele landet 2019 (i %)
Restskatt personlige skattytere 2017	96,10 %	95,28 %	100,00 %	96,26 %
Forskuddstrekk 2018	99,90 %	100,00 %	100,00 %	99,95 %
Forskuddsskatt personlige skattytere 2018	98,80 %	99,65 %	100,00 %	99,40 %
Forskuddsskatt upersonlige skattytere 2018	99,90 %	100,00 %	100,00 %	99,91 %
Restskatt upersonlige skattytere 2017	99,00 %	99,52 %	100,00 %	98,97 %
Arbeidsgiveravgift 2018	99,90 %	100,00 %	100,00 %	99,84 %

4. Skatteetatens kontroll av skatteoppkreveren

Skatteetatens kontroll av skatteoppkreverne utføres i henhold til en årlig plan, hvor behovet for kontroll av områdene skatteregnskap, innkreving og arbeidsgiverkontroll vurderes overordnet for hver skatteoppkrever. Samtlige områder vil derfor nødvendigvis ikke bli kontrollert hvert år.

Skatteetaten har for 2019 utført kontorkontroller av skatteoppkreveren for området skatteregnskap.

Det er ikke gjennomført stedlig kontroll i 2019.

¹ Sum innbetalt og fordelt til skattekreditorene

² Sum åpne (ubetalte) forfalte debetkrav

Skatteoppkrevers overordnede internkontroll

Basert på de kontrollene som Skatteetaten har gjennomført, anser vi at skatteoppkrevers overordnede interne kontroll i det alt vesentlige er i samsvar med gjeldende regelverk.

Regnskapsføring, rapportering og avleggelse av årsregnskap

Basert på de kontrollene som Skatteetaten har gjennomført, anser vi at regnskapsføringen, rapporteringen og avleggelsen av årsregnskapet i det alt vesentlige er i samsvar med gjeldende regelverk og gir et riktig uttrykk for skatteinngangen i regnskapsåret.

Arbeidsgiverkontroll

En nærmere kommentar av Skatteetatens kontroll og oppfølging av arbeidsgiverkontrollen fremgår av vedlegget til denne kontrollrapporten.

5. Skatteetatens oppfølging av skatteoppkreveren

Det er gjennomført styringssamtale 19. november 2019 med skatteoppkreveren. Tema i samtalen var resultatoppgjør, faglige tilbakemeldinger på arbeidet med internkontroll, innkreving og skatteregnskap samt informasjon fra skatteoppkreveren om ressursituasjonen og endringer på kontoret.

Det er siste år kommunestyret vil motta en kontrollrapport som denne for skatteoppkrevingen i kommunen. Stortinget vedtok 13. desember 2019 at skatteoppkreverfunksjonen overføres til Skatteetaten fra 1. juni 2020.

Frem til 1. juni 2020 er det kommunene som har ansvar for skatteoppkrevingen. Kommuner som får ressursutfordringer på skatteoppkrevingområdet frem til overføringen 1. juni 2020, må søke bistand hos andre kommuner, og aktuelle kommuner bør ha en beredskapsplan for dette. Tilstrekkelig kompetanse og ressurser i skatteoppkreverfunksjonen er et avgjørende bidrag for å løse samfunnsoppdraget; å sikre et finansielt hovedgrunnlag for offentlig virksomhet.

Med hilsen

Marita Ryeng
underdirektør
Innkreving, Oppfølging skatteoppkrevere
Skatteetaten

Tommy Grongstad

For ettertiden kan spørsmål til Skatteetaten om oppfølging av skatteoppkreverne rettes til:

- oppfolging-skatteoppkrever@skatteetaten.no for skatteregnskaps- og innkreivingsområdet
- SKOstyringAGK@skatteetaten.no for arbeidsgiverkontrollområdet

Kopi til: Bodø Kemnerkontor
 Kontrollutvalget for Beiarn kommune
 Rådmann/administrasjonssjef for Beiarn kommune
 Riksrevisjonen

Vedlegg: Resultater og styringsinformasjon vedrørende arbeidsgiverkontroll

Dokumentet er elektronisk godkjent og har derfor ikke håndskrevne signaturer.

Beiarn kommune

Fra: Håkon Holm Westad <hhw@lundogco.no>
Sendt: tirsdag 18. februar 2020 16:31
Emne: Pressemelding fra Kommunekraft AS - Regjeringen vil ikke avvike konsesjonskraftordningen!

Viktighet: Høy

REGJERINGEN VIL IKKE AVVIKE KONSESJONSKRAFTORDNINGEN!

Statsminister Erna Solberg har i PRESSEMELDING i dag uttalt at Sanderud-utvalgets forslag til nye kraftskatteregler ikke vil bli fulgt opp. Sanderud-utvalget foreslo å avvike kommunenes lovbestemte rettigheter til konsesjonskraft. En avvikling av konsesjonskraften ville gi kommunene og fylkeskommunene et samlet årlig tap på 2,23 milliarder kroner.

Kommunekraft og de 131 aksjonærkommunene, 125 kommuner og 6 fylkeskommuner, er svært tilfreds med Regjeringens beslutning. Kommunekraft har siden oktober 2019 jobbet iherdig for denne konklusjonen og kan nå puste lettet ut.

- *En seier for distriktskommunene, sier Kjell Idar Juvik – styreleder i Kommunekraft.*
 - *Konsesjonskraftordningen ble etablert av våre fremsynte stortingspolitikere i 1909. Ordningen er like viktig i dag som den gang, og det ga et enstemmig storting uttrykk for også i 2016, fortsetter Juvik. Ordningen innebærer at kommunene får høste av verdien av den rene fornybare energikilden.*
- Håkon Westad i Kommunekrafts sekretariat er også fornøyd med avklaringen, som vil gi grunnlag for rehabiliteringer uten nye inngrep:
- *Mange kommuner med verdifulle naturressurser er åpne for å utnytte disse til storsamfunnets beste. Men det forutsetter at de får betalt for sin naturkapital ved en andel av grunnrenten. Nå gjenstår kun å få endret på grunnrenteskatten slik at investeringene som skal til utløses.*

Med vennlig hilsen
Kommunekraft AS

Kjell-Idar Juvik
Styreleder

Håkon Holm Westad
Sekretariatet, Advokat

Kommunekraft

Postboks 1148 Sentrum, NO-0104 Oslo, Norway
Tel: + 47 99 11 99 00 | Faks: + 47 947 47 000 | Mobil: +47 99 11 99 64
E-post: hhw@lundogco.no | www.kommunekraft.no

Beiarn Kommune		
Ar/Saksnr.	Dok.nr.	Reg.nr./år
20/105	3	917/20
19 FEB 2020		
Ark.kode P		
Ark.kode S		232
Avdeling	Saksbeh.	
Kassasjon	Gradering	OPN

This communication is intended for the person (s) named above only. It may contain information that is confidential or legally privileged. If received in error, please delete it from your system and notify our firm by phone +47 99 11 99 00.

Borgarting lagmannsrett
Postboks 8017 Dep,
0030 Oslo

Oslo, 24. februar 2020

**PROSESSKRIV
TIL
BORGARTING LAGMANNSRETT**

Saks nr.: 19-036561ASD-BORG/03

Ankende parter:

1. Beiarn kommune v/ordføreren, Kommunehuset, 8110 Moldjord
2. Høyanger kommune v/ordføreren, 6991 Høyanger
3. Balestrand kommune v/ordføreren, 6899 Balestrand

Prosessfullmektig: Advokat Chirsti Erichsen Hurlen
Advokatfirmaet Lund & Co DA
Postboks 1148 Sentrum
0104 Oslo

Rettslig medhjelper: Advokat Silje Aga Rogan
Advokatfirmaet Lund & Co DA
Postboks 1148 Sentrum
0104 Oslo

Ankemotpart: Staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter
Postboks 9200 Grønland
0134 Oslo

Prosessfullmektig: Regjeringsadvokaten
v/advokat Anders F. Wilhelmsen
Postboks 8012 Dep
0030 Oslo

Beiarn Kommune		
Ark/Saksnr.	Dok.nr.	Reg.nr. Ar
20/210	3	999/20
25 FEB 2020		
Ark.kode P		
Ark.kode S 232		
Avdeling	Saksbeh.	
Kassasjon	Gradering	OPN

* * *

Saken gjelder: Gyldigheten av vedtak om eiendomsskattegrunnlag for kraftanlegg.

2020-02-24 Prosesskriv til Borgarting lagmannsrett_anmodning om svar_Lundogco_P1844

Advokatfirmaet Lund & Co DA
Akersgaten 30 | Pb 1148 Sentrum, NO-0104 Oslo | Tel: (+47) 99 11 99 00 | Fax: (+47) 947 47 000
Org. nr: 991 097 171 | Bankgiro: 8601 20 60159 | www.lundogco.no

Det vises til prosesskriv 29. november 2019 hvor vi opplyste om at kommunene hadde tatt initiativ til å gå i dialog med staten om de spørsmål saken gjelder.

I møte med staten 12. desember 2019 påpekte kommunene flere feil de mener foreligger ved beregningen av eiendomsskattegrunnlagene for Eiriksdal kraftverk. Som påpekt i vårt prosesskriv 23. januar 2020, lot feilene seg først avdekke etter at staten i prosesskriv 18. september 2019 besvarte de spørsmål kommunene stilte i tilknytning til beregningen av eiendomsskattegrunnlagene i prosesskriv 29. april og 2. mai 2019. I prosesskrivet 18. september 2019 mottok kommunene også usladdede RF 1153-skjemaer og en usladdet versjon av skattekontorets vedtak av 20. november 2017, som viser hvilken rettsforståelse SFS (skatteetaten) har lagt til grunn i forbindelse med omdisponering av vannfall fra kraftanlegget Høyanger II til Eiriksdal, samt hvordan eiendomsskatten konkret er beregnet for de aktuelle årene søksmålet gjelder.

Vi finner grunn til å påpeke at kommunene allerede i prosesskriv 22. mars 2019 stilte spørsmål ved om det kunne foreligge flere avvik og feil i beregningen av eiendomsskattegrunnlaget for Eiriksdal kraftverk for inntektsårene 2013 til 2016 enn det som så langt var tatt opp i saken, men at kommunene på det tidspunktet manglet tilstrekkelige opplysninger til å avdekke feilene.

Etter at kommunene fikk informasjon om hvordan staten har beregnet eiendomsskattegrunnlagene, har kommunene presisert sine faktiske og rettslige anførsler – først i det nevnte møtet 12. desember 2019 og deretter i prosesskriv 23. januar 2020. Vi vedlegger til orientering e-post korrespondansen i forbindelse med møtet 12. desember 2019, hvor PP presentasjonen kommunene gikk igjennom i møtet var vedlagt og hvor kommunenes anførsler fremgår:

Bilag 1: E-post korrespondanse i forbindelse med møtet 12. desember 2019

Bilag 2: PP-presentasjon fra møtet 12. desember 2019

I møtet 12. desember 2019 opplyste staten at den ville se nærmere på beregningen av eiendomsskattegrunnlagene og besvare kommunenes anførsler i løpet av januar 2020. Staten ville videre innen samme tidspunkt komme tilbake med en redegjørelse på hvordan den ville følge opp feilen som staten har erkjent foreligger ved skattyters egenfastsetting av eiendomsskattegrunnlaget for Eiriksdal kraftverk for inntektsåret 2016.

I e-post 30. januar 2020 opplyste staten at Skatteetaten arbeidet med de problemstillingene kommunene har tatt opp, men at de «*av ulike årsaker (bl.a. sykemeldinger)*» hadde blitt «*litt forsinket*». Staten opplyste at den regnet med å kunne gi «*en tilbakemelding før vinterferien*».

Bilag 3: E-post fra advokat Wilhelmsen 30. januar 2020

Da kommunene ikke hadde mottatt noen tilbakemelding «*før vinterferien*», etterlyste kommunene et svar i e-post 20. februar. I e-post samme dag opplyser statens prosessfullmektig at han ikke kan gi noen tilbakemelding på hvilket tidspunkt kommunene kan forvente et svar.

Bilag 4: E-post korrespondanse med advokat Wilhelmsen 20. februar 2020

I prosesskriv 30. april 2019 anførte staten at det var uhensiktsmessig dersom saken skulle utvides til å gjelde detaljer i de faktiske beregningsgrunnlagene for eiendomsskatten og viste til at dersom kommunene mente det er begått feil i beregningen «*kan kommunene ta opp det med skatteetaten på vanlig måte.*» I prosesskriv 18. september 2019 anførte staten videre at den helt siden kommunene «*begynte å nøste i dette [dvs. det kommunene mener er feil i grunnlaget for beregningen av eiendomsskattegrunnlaget] ved å «provosere» fremlagt RF-skjemaer har staten forsøkt å være imøtekommende overfor kommunene og også forsøkt å gjøre*

det på en hensiktsmessig måte, dvs. å svare direkte til kommunenes prosessfullmektig og derved forsøke å holde kommunenes kontroll av beregningsgrunnlaget for eiendomsskatt utenfor rettssaken til det er avklart om beregningsgrunnlagene inneholder faktiske feil. Dersom det viser seg at beregningsgrunnlagene inneholder faktiske feil, har staten ingen interesse i å forsvare slike. I så tilfelle vil den praktiske løsningen være at fastsettelsen oppheves for så vidt gjelder de avdekkede feilene. Denne saken bør ikke handle om faktiske feil på detaljnivå, men om de lovtolkningsspørsmål den opprinnelig handlet om».

Kommunene er helt enige i at ankeforhandlingen bør konsentreres om de rettslige spørsmål saken gjelder, noe som er bakgrunnen for at kommunene nettopp har forsøkt å få ryddet opp i de faktiske feilene i eiendomsskattegrunnlagene. Dette forutsetter imidlertid at staten tilkjenner sitt syn på de forholdene kommunene har påpekt.

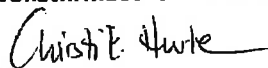
Vi minner om at kommunenes anførsler presisert i møtet 12. desember 2019, og gjentatt i prosesskriv 23. januar 2020, gjelder statens beregning av eiendomsskattegrunnlagene for Eiriksdal kraftverk i inntektsårene 2013 til 2016. Det er disse eiendomsskattegrunnlagene som står til prøving i saken, og kommunene har gjort gjeldende at de er beregnet på feil måte og at feilene medfører at samtlige av eiendomsskattegrunnlagene for Eiriksdal kraftverk som er omfattet av søksmålet er ugyldige. Kommunenes anliggende er utelukkende å sikre at eiendomsskatten blir korrekt fastsatt.

I rettens brev 13. februar 2020, er frist for å utarbeide elektronisk utdrag i saken fremskyndet til 16. mars. Saken er som kjent også berammet rett over påske, noe som betyr at partene innen kort tid må begynne å forberede ankeforhandlingen. Av hensyn til begge siders videre arbeid i saken, **ber vi derfor om at retten nå setter en kort frist for staten for å besvare kommunenes anførsler tatt opp i møtet 12. desember 2019 og presisert i prosesskriv 23. januar 2020.**

* * *

Dette prosesskrivet er lastet opp i Aktørportalen.

Oslo, 24. februar 2020
Advokatfirmaet Lund & Co DA

Chirsti Erichsen Hurlen
Advokat

Notat

Sak: VEDTAK - TILTAK NÆRINGSDRIVENDE

Saksnr./Arkivkode
20/335 - 035
Gradering:

Sted
MOLDJORD

Dato
17.03.2020

For å hjelpe lokale bedrifter med likviditeten i disse utfordrende Corona tider, har Beiarn kommune besluttet å utsette betalingsfristen på kommunale næringslån med 6 mnd.

I vanskelige tider er likviditetsutfordringen stor for mange små foretak og kommunen ønsker på denne måten å bidra til at de lettere kommer seg over Corona utfordringen.

Dette kommunale tiltaket kommer i tillegg til den sentrale krisepakken som det er blitt enighet om i Stortinget.

Fra: Ole Petter Nybakk

Sendt: torsdag 19. mars 2020 14:54

Til: 'Chirsti Erichsen Hurlen'; Ingvar Linde

Kopi: Monika Sande; Kjellaug Ekse Brekkhus; Geir Arne Solbakk; Marianne Skjeldestad Hove; Silje Aga Rogan;

Caroline Lund; Bjørnar Brændmo; Frank R. Movik

Emne: SV: Eiendomsskattesaken i Borgarting lagmannsrett - møte om evt. forlik

HEI

Beklager å ha brukt tid på dette. Vi står på som fanden for å holde viruset på noenlunde kontrollerbart nivå og har på mange områder og måter stengt Nordland i tillegg til å tilnærmet stenge trafikk mellom kommunene. Det funker faktisk – inntil videre !!

Med hensyn til spm ditt Chirsti: GOD LØSNING SOM VI SLUTTER OSS TIL PÅ SAMME MÅTE SOM DET INGAR HAR SVART!

Skal hilse dere fra øk-sjef Geir Arne og fra ordfører Monika.

Stå på!

Ole P

Fra: Chirsti Erichsen Hurlen [mailto:ceh@lundogco.no]

Sendt: torsdag 19. mars 2020 08:32

Til: Ingvar Linde; Ole Petter Nybakk

Kopi: Monika Sande; Kjellaug Ekse Brekkhus; Marianne Skjeldestad Hove; Silje Aga Rogan; Caroline Lund

Emne: VS: Eiendomsskattesaken i Borgarting lagmannsrett - møte om evt. forlik

Hei,

20/210	4	1389/20
20 MAR 2020		
232		
OPN		

Jeg håper alt står bra til med dere!

Som det fremgår av korrespondansen nedenfor, har vi ikke kommet helt i mål med forhandlingene med staten. Vi vil nedenfor foreslå en løsning for staten hvor hver av partene dekker sine egne sakskostnader for tingretten, men at staten dekker tingrettens gebyr. Videre foreslår vi at staten dekker kommunenes sakskostnader for lagmannsretten i tillegg til lagmannsrettens gebyr.

Ettersom det er tatt ut søksmål både for Eiriksdal og Govddesåga kraftverk for inntektsåret 2017 (skatteåret 2019) som følge av gjennomsnittsberegningen i skatteloven § 18-5, har vi videre tatt inn at en enighet i foreliggende sak forutsetter at staten bistår med at disse sakene (Oslo tingretts sak nr. 19-079646TVI-OTIR/04 og 19-080785TVI-OTIR/02) kan heves som forlikt, og at hver av partene i disse sakene dekker egne sakskostnader.

Dersom partene ikke kommer til enighet, vil vi be lagmannsretten om å fastsette en fordeling av sakskostnadene.

Jeg ber om tilbakemelding dersom det er innvendinger mot at vi forsøker oss på den foreslåtte løsning så snart som mulig og **senest kl. 15 i dag.**

Ta godt vare på hverandre!

Vh Chirsti

Hei,

Takk for tilbakemelding. Da forstår vi det slik at begge sider er interessert i å få saken avsluttet uten ankeforhandling, under forutsetning at vi blir enige om en rimelig fordeling av sakskostnadene.

Du skriver nedenfor at saken for tingretten *«handlet om andre temaer som ikke har noen sammenheng med de temaene staten nå er enig i at er feil ved verdsettelsen, med unntak for omdisponeringsproblematikken»*.

Dette er ikke en riktig beskrivelse av sakens tema slik kommunene ser det. Saken i tingretten gjaldt gyldigheten av eiendomsskattegrunnlaget for SKS Produksjon AS for skatteåret 2018. Videre gjaldt saken gyldigheten av eiendomsskattegrunnlagene til Statkraft Energi AS for Eiriksdal kraftverk fastsatt for skatteårene 2015, 2016, 2017 og 2018. Påstanden kommunene nedla i tingretten var at eiendomsskattegrunnlagene for de aktuelle årene var ugyldig. Staten på sin side nedla påstand om å bli frifunnet.

Tingretten kom som kjent til at staten skulle frifinnes.

For Eiriksdal kraftverk var ett av de alternative grunnlagene for ugyldighet at omdisponeringsregelen var benyttet feil. Det er uten betydning på hvilket grunnlag kommunene får medhold, så lenge resultatet går ut på det samme – nemlig at vedtakene er ugyldig. Høyanger kommune har hele tiden ment at eiendomsskattegrunnlagene for Eiriksdal kraftverk for de årene som er omfattet av søksmålet må ha vært feil, noe som er bakgrunnen for at vi ba om å få fremlagt usladdede RF 1153-skjemaer i tingretten for å kunne gjennomgå beregningen. Det er nå på det rene at 3 av 4 eiendomsskattegrunnlag for Eiriksdal kraftverk er ugyldig. Dette utgjør til sammen 3 av totalt 5 eiendomsskattegrunnlag som saken gjelder, noe som dermed også må få betydning for fastsettelsen av sakskostnadene både for tingretten og lagmannsretten.

Etter tvisteloven § 20-2 første ledd, har en part som har vunnet saken *«krav på full erstatning for sine sakskostnader fra motparten»*. Det følger videre av tvisteloven § 20-2 andre ledd at *«Saken er vunnet hvis parten har fått medhold fullt ut eller i det vesentlige...»*.

I juridisk teori er det lagt til grunn at saken ikke er vunnet hvis motparten har oppnådd et resultat som tilsier at det ikke er rimelig å forlange at han skulle ha akseptert den annen parts påstand. Avgjørelsen om sakskostnader må i så fall baseres på § 20-3, hvor det heter at:

«En part som har fått medhold av betydning uten å vinne saken, jf. § 20-2, kan helt eller delvis tilkjennes sakskostnader av motparten hvis tungtveiende grunner tilsier det. I tillegg til momentene i § 20-2 tredje ledd annet punktum skal det legges særlig vekt på hvor mye parten har fått medhold, og andelen av sakskostnadene som knytter seg til den delen av saken.»

For lagmannsretten har saken i hovedsak dreid seg om å få avklart hva som har vært feil ved beregningen av eiendomsskattegrunnlagene for Eiriksdal kraftverk. Det var først da kommunene fikk tilgang til de usladdede RF 1153-skjemaene og den usladdede versjonen av Skatteetatens vedtak datert 20. november 2017 i statens prosesskriv 18. september 2019, at kommunene hadde mulighet til å etterprøve statens beregning av eiendomsskattegrunnlagene. Staten har selv sittet på dokumentene og dermed fasiten. Dette er følgelig et forhold som hele tiden har vært innenfor statens kontroll.

Det kan ikke være tvilsomt at dersom staten hadde lagt frem de etterspurte RF 1153-skjemaene i tingretten, og i hvert fall senest i lagmannsretten i april/mai 2019 hvor saken var forent med Bykle-saken, ville feilene ha latt seg avdekke på et langt tidligere tidspunkt. Ankeforhandlingen ville da ha blitt gjennomført som opprinnelig berammet sammen med Byklesaken i juni 2019. Det er uklart for kommunene hvorfor staten ikke la frem dokumentene på et tidligere tidspunkt. Ettersom staten nektet å legge frem dokumentene, valgte imidlertid retten å omgjøre sin beslutning om å forene sakene.

På ovennevnte bakgrunn mener kommunene at en rimelig fordeling av sakskostnader og gebyr er at hver av partene dekker sine egne sakskostnader for tingretten, men at staten dekker tingrettens gebyr. Videre mener kommunene at staten skal dekke kommunenes sakskostnader for lagmannsretten i tillegg til lagmannsrettens gebyr.

Det er tatt ut søksmål både for Eiriksdal og Govddesåga kraftverk for inntektsåret 2017 (skatteåret 2019) som følge av gjennomsnittsberegningen i skatteloven § 18-5. En enighet i foreliggende sak forutsetter at staten bistår med at disse sakene (Oslo tingretts sak nr. 19-079646TVI-OTIR/04 og 19-080785TVI-OTIR/02) kan heves som forliket, og at hver av partene også i disse sakene dekker egne sakskostnader.

Hører fra deg!

Med vennlig hilsen
Advokatfirmaet Lund & Co DA

Chirsti Erichsen Hurlen
Advokat - partner

Advokatfirmaet Lund & Co DA
Postboks 1148 Sentrum, NO-0104 Oslo, Norway
Tel: + 47 99 11 99 00 | Faks: + 47 947 47 000 | Mobil: +47 99 11 99 65
E-post: ceh@lundogco.no | www.lundogco.no

This communication is intended for the person (s) named above only. It may contain information that is confidential or legally privileged. If received in error, please delete it from your system and notify our firm by phone +47 99 11 99 00.

Fra: Anders F. Wilhelmsen <anw@regjeringsadvokaten.no>
Sendt: fredag 13. mars 2020 14:12
Til: Chirsti Erichsen Hurlen <ceh@lundogco.no>
Kopi: Silje Aga Rogan <sar@lundogco.no>; Caroline Lund <cl@lundogco.no>
Emne: SV: Eiendomsskattesaken i Borgarting lagmannsrett - møte om evt. forlik

Hei,

Staten er absolutt interessert i å få avsluttet saken. Statens syn og de punkter staten vil søke i å endre fastsettelsen er beskrevet i prosesskrivet av 4. mars. Jeg oppfatter at det dere sier under er at deres klient i lys av dette kan være villig til å ikke forfølge saken videre hvis vi kan bli enige om en fordeling av sakskostnadene.

Staten ble tilkjent fulle sakskostnader for tingretten. Da saken sto for tingretten handlet saken om andre temaer som ikke har noen sammenheng med de temaene staten nå er enig i at er feil ved verdsettelsen, med unntak for omdisponeringsproblematikken. Dette spørsmålet ble ikke viet mye oppmerksomhet under saksforberedelsen. Staten er derfor ikke innstilt på å inngå noe forlik hva gjelder sakskostnadene for tingretten.

Når det gjelder sakskostnader for saksforberedelsen for lagmannsretten, kan staten eventuelt gå med på å dekke egne kostnader. Dette er ikke endelig avklart.

Vennlig hilsen
Anders F. Wilhelmsen

Anders F. Wilhelmsen
advokat
Regjeringsadvokaten
Tlf: 22 99 02 00, Dir: 22 99 02 21
Mobil: +4748222251
Anders.Wilhelmsen@regjeringsadvokaten.no

tenk på miljøet før denne e-posten skrives ut

Fra: Chirsti Erichsen Hurlen <ceh@lundogco.no>

Sendt: tirsdag 10. mars 2020 15:12

Til: Anders F. Wilhelmsen <anw@regjeringsadvokaten.no>

Kopi: Silje Aga Rogan <sar@lundogco.no>; Caroline Lund <cl@lundogco.no>

Emne: Eiendomsskattesaken i Borgarting lagmannsrett - møte om evt. forlik

Hei,

Vi viser til statens prosesskriv 4. mars 2020.

I søksmålet har kommunene nedlagt påstand om at eiendomsskattegrunnlagene for de årene søksmålet gjelder, er ugyldige. For Eiriksdal kraftverk gjelder dette inntektsårene 2013-2016. For Govdessa kraftverk gjelder det inntektsåret 2016.

Vi oppfatter prosesskrivet slik at staten nå erkjenner at 3 av 4 av eiendomsskattegrunnlagene for Eiriksdal kraftverk, er ugyldig. Staten vil videre endre verdsettelsen av kraftanlegget for disse årene, men opplyser samtidig at det som vil bli utfallet ved den nye verdsettelsen ikke er gitt, da Statkraft Energi AS kan motsette seg endringene.

Staten avslutter prosesskrivet med at det er «uklart om det nå er noe innhold i denne saken som gjør det naturlig å fortsette en prosess for domstolene. Det er det i første omgang uansett ikke opp til staten å mene noe om. Jeg ser frem til å høre fra ankende part om hvordan de ser for seg den videre prosessen».

Kommunene er enige i at det er lite hensiktsmessig å fortsette en sak om gyldigheten av eiendomsskattegrunnlag som partene er enige om er ugyldig og hvor staten uansett må fastsette nye eiendomsskattegrunnlag.

Hvorvidt kommunene ønsker å gå videre med søksmålet, har imidlertid også en side til sakskostnadene – herunder sakskostnadene for tingretten. I tillegg har kommunene som kjent tatt ut søksmål for Oslo tingrett for inntektsåret 2017 på grunn av gjennomsnittsberegningen i skatteloven § 18-5.

Det følger av tvisteloven § 9-7 første ledd at dersom partene er enige om et krav, er enigheten bindende for retten som skal avgjøre «*kravet straks på dette grunnlag*». Det følger videre av bestemmelsens andre ledd at det ikke er til hinder for avgjørelse etter første ledd at partene er uenige om sakskostnader for behandlingen av kravet.

Slik saken nå står, kan en løsning være at partene i fellesskap tilskriver retten og ber retten avsi avgjørelse uten ankeforhandling på bakgrunn av partenes enighet. Det betyr at kommunene – avhengig av statens tilbakemelding på dette – kan vurdere å ikke gå videre med spørsmålet om prøvedrift. Et annet alternativ er at partene blir enige om å forlike saken. Et forlik må i så fall også omfatte de nevnte sakskostnadene for tingretten. For kommunene kan sistnevnte være å foretrekke.

For ordens skyld gjør vi oppmerksom på at begge løsningene skissert ovenfor, forutsetter at staten fastsetter nye eiendomsskattegrunnlag for Eiriksdal kraftverk for inntektsårene 2014, 2015 og 2016, og at en enighet ikke står i veien for at kommunene eventuelt går til søksmål om gyldigheten av nye eiendomsskattegrunnlag for de samme inntektsårene.

Vi ber om statens tilbakemelding på ovennevnte. På grunn av frister som løper i saken, må vi be om tilbakemelding innen utgangen av dagen i morgen.

Vi tar gjerne et møte om saken for å diskutere et eventuelt forlik. Vi kan for eksempel ta et møte torsdag eller fredag denne uken.

Med vennlig hilsen
Advokatfirmaet Lund & Co DA

Chirsti Erichsen Hurlen
Advokat - partner

Advokatfirmaet Lund & Co DA
Postboks 1148 Sentrum, NO-0104 Oslo, Norway
Tel: + 47 99 11 99 00 | Faks: + 47 947 47 000 | Mobil: +47 99 11 99 65
E-post: ceh@lundogco.no | www.lundogco.no

This communication is intended for the person (s) named above only. It may contain information that is confidential or legally privileged. If received in error, please delete it from your system and notify our firm by phone +47 99 11 99 00.

MIDLERTIDIG ENDRING I DELEGASJONSREGLEMENTET

Saksbehandler: Ole Petter Nybakk
 Arkivsaksnr.: 20/237

Arkiv: 044

Saksnr.:	Utvalg	Møtedato
16/20	Formannskapet	01.04.2020
/	Beiarn Kommunestyre	

Rådmannens innstilling:

1. Møter i så vel kommunestyret som andre utvalg kan avholdes som fjernmøter, jfr. midlertidig forskrift om gjennomføring av fjernmøter i folkevalgte organer av 13. mars 2020.
2. Beiarn Kommunestyre vedtar en tidsbegrenset endring i delegasjonsreglementet for folkevalgte organer i Beiarn kommune. Rådmannens myndighet og delegerte ansvar opprettholdes slik det fremgår av gjeldende delegasjonsreglement.
3. Kommunestyrets møte, planlagt til 29. april, opprettholdes og avvikles som fjernmøte. Beiarn kommunestyre vedtar at kommunestyrets myndighet etter lov, midlertidig delegeres til formannskapet, med unntak av de lovbestemmelser som kommunestyret ikke har adgang til å delegere. Eventuelle saker som normalt skulle vært behandlet av kommunestyret frem til 29. april denne dato, behandles altså av Formannskapet.
4. Vedtak i medhold av smittevernlovens § 4-1, delegeres, med henvisning til kommunelovens § 11-8 hasteparagrafen, til ordfører. I praksis vil vedtak og eventuelle nye lokale forskrifter bli utarbeidet i et samarbeid mellom kommunelegen og kommunens kriseledelse. Melding(er) om vedtak legges frem for formanskap og kommunestyret i deres neste møte(r).
5. Midlertidig delegering gjelder til 29. april 2020.

Saksutredning:

I forbindelse med den pågående koronapandemien er det behov for å gjøre midlertidige endringer i kommunens delegasjonsreglement. Saken fremmes slik at det ikke skal bli debatt eller tvil om hvem som innehar vedtaksmyndigheten for særlig smittevernlovens § 4-1.

I tillegg er formålet med saken at folkevalgte organer kan fatte beslutninger på vegne av Beiarn kommune uten å være i strid med overordnede myndigheters anbefalinger om ansamlinger av folk for å hindre smittespredning.

Bakgrunn:

I utgangspunktet ligger tilnærmet all myndighet i alle saker til kommunestyret. Slik er det i enhver kommune og dette fremgår av kommunelovens bestemmelser. Kommuner kan

imidlertid ikke drive verken tjenesteproduksjon, løse forvaltningsoppgaver eller drive med utviklingsarbeid om alle saker skulle godkjennes med politiske vedtak før iverksetting. Hvem som da innehar myndigheten fremgår av det til enhver tid gjeldende delegasjonsreglementet som kommunestyret skal behandle minst en gang i hver valgperiode. I Beiarn har vi ikke fremmet sak om nytt delegasjonsreglement etter valget sist høst. Det er et stort arbeid som vil komme senere dette året. Det reglementet kommunen har er gyldig på alle mulige måter.

Delegasjon fra politikken til administrasjon foregår etter kommuneloven, ved at kommunestyret delegerer til rådmannen, som så i subdelegasjonsreglementet sender myndigheten videre ut til rette vedkommende stilling/funksjon i organisasjonen. Unntatt fra dette er noen spesielle paragrafer i noen særlover. Vi kan nevne barnevern og brann som eksempler på slike særlover.

Denne saken dreier seg særlig om smittevernloven. Iht vårt delegasjonsreglement tilligger myndigheten i denne loven kommuneoverlegen, som hos oss også er smittevernlege.

Legen har, primært for å hindre smittespredning av koronaviruset, fattet vedtak og etablert lokal forskrifter der reisende fra gitte geografiske områder av landet ilegges karantene. Legens vedtak kan maksimalt gjøres for 7 dager av gangen og må så vurderes alt etter utviklingen i smittesituasjonen. Slikt vedtak gjøres av legen og i medhold av § 4-1 i smittevernloven. Fra visse miljøer reises det tvil om legen alene har myndighet til å gjenta sitt vedtak. Bakgrunnen for slik tvil, som rådmannen opplever det å være, er at det å ilegge karantene, særlig over noe tid, vil kunne få så store samfunns- og næringsmessige konsekvenser at det tilligger et folkevalgt organ å avgjøre saken. Kommunelegens gjeldende forskrift har gyldighet til 1. april då.

Ved skrivingen av denne saken ser rådmannen at det, knyttet til koronasmitten og utviklingen av denne, kan komme andre saker og problemstillinger som i en normalsituasjon skulle vært behandlet politisk. Derfor det generelle behovet for at Formannskapet, ref innstillingens pkt. 2, delegeres myndighet – som igjen betyr at ordfører kan fatte vedtak i enkeltsaker som måtte haste svært mye, i medhold av hasteparagrafen 11-8 i kommuneloven.

Vedlegg:

Midlertidig forskrift om gjennomføring av fjernmøter.

Eksempel på (ny) forskrift, fra KS Nord-Norge, rådmannsutvalget

Juridisk betenkning fra advokat Befring

OPPRINNELIG KUNNGJORT VERSJON

XML-versjon

➔ Gå til ajourført versjon

Midlertidig forskrift om gjennomføring av fjernmøter i folkevalgte organer i kommuner og fylkeskommuner for å begrense spredning av Covid-19

Dato	FOR-2020-03-13-277
Departement	Kommunal- og moderniseringsdepartementet
Ikrafttredelse	13.03.2020 – 01.08.2020
Gjelder for	Norge
Hjemmel	LOV-2018-06-22-83-§11-7
Kunngjort	13.03.2020 kl. 13.50
Journalnr	2020-0265
Korttittel	Midl. forskrift om gjennomføring av fjernmøter i folkevalgte organer i kommuner og fylkeskommuner for å begrense spredning av Covid-19

Hjemmel: Fastsatt av Kommunal- og moderniseringsdepartementet 13. mars 2020 med hjemmel i lov 22. juni 2018 nr. 83 om kommuner og fylkeskommuner (kommuneloven) § 11-7 fjerde ledd.

§ 1. Virkeområde

Forskriften gjelder for gjennomføringen av fjernmøter i folkevalgte organer etter kommuneloven § 5-1. Bestemmelsene i denne forskriften gjelder også for andre kommunale organer etter § 5-2.

§ 2. Unntak fra kravet om vedtak som vilkår for å kunne ha fjernmøte

Folkevalgte organer kan bestemme å holde møter som fjernmøte. Dette gjelder selv om kommunestyret eller fylkestinget ikke har truffet vedtak om at det folkevalgte organet skal ha adgang til å holde møter som fjernmøte, jf. kommuneloven § 11-7 første ledd.

§ 3. Unntak fra kravet om møteoffentlighet ved fjernmøter

Folkevalgte organer kan gjennomføre et fjernmøte selv om kommunen eller fylkeskommunen ikke har tekniske løsninger for å sikre at allmennheten får tilgang til møtet.

§ 4. Unntak fra kravet om at medlemmene må se hverandre

Folkevalgte organer kan gjennomføre et fjernmøte selv om alle medlemmene ikke kan se hverandre.

§ 5. Utvidet adgang til å gjennomføre lukket møte som fjernmøte

Folkevalgte organer kan gjennomføre fjernmøter også i de tilfellene møtet er lukket etter kommuneloven § 11-5 andre og tredje ledd.

§ 6. Ikrafttredelse

Forskriften trer i kraft straks. Forskriften gjelder frem til 1. august 2020.

Forskrift om utvidet karantenebestemmelse i [navn] kommune

For å forebygge og begrense smitte, og beskytte sårbare grupper har kommunen (kommunestyre el formannskap) med hjemmel i smittevernloven § 4-1 første ledd litra d), femte ledd, jfr. første ledd vedtatt følgende lokal forskrift:

1. Alle som ankommer kommunen etter reiser i områdene som angitt i punkt 3 i denne forskrift, ilegges hjemmekarantene i 7 dager etter ankomst. Denne karantenen forlenges med 7 dager dersom man ikke påviser smittefrihet gjennom prøvetaking, jf. Forskrift om karantene, isolasjon og forbud mot opphold på fritidseiendommer mv. i anledning utbrudd av Covid-19 § 2.
2. For personer som utvikler sykdom eller symptomer i karanteneperioden, gjelder myndighetens til enhver tid gjeldende regler for karantene og isolasjon, jf. Forskrift om karantene, isolasjon og forbud mot opphold på fritidseiendommer mv. i anledning utbrudd av Covid-19.
3. Forskriften gjelder pr. 24.03 2020 følgende områder: Vestland, Viken, Vestfold og Telemark, Rogaland, Oslo, Innlandet og Agder.
4. Transittopphold på lufthavn i områdene i denne forskrifts pkt. 3 regnes ikke som opphold i området. Reisende som har transittopphold i kommunen, kan reise videre med offentlig kommunikasjon så lenge man ikke forlater flyplassen/stasjon/holdeplass/terminal i transittperioden.
5. Reisende som ikke har symptomer skal reise til planlagt oppholdssted for hjemmekarante, og skal under reisen så langt det lar seg gjøre holde avstand til andre. Hjemmekarantene kan avbrytes før 14 dager ved at den reisende forlater kommunen.

Reisende med symptomer skal umiddelbart i isolering, og kan ikke bruke offentlig transport.

Disse karantenebestemmelsene gjelder kun den reisende selv, ikke personer den reisende oppholder seg med, eller har oppholdt seg med under opphold i kommunen.

6. Unntak fra denne lokale forskrifts karantenekrav:
 - Personer som har fått påvist at de ikke er smittet av Covid-19. (Personer med akutt luftveisinfeksjon skal holde seg hjemme til en dag etter symptomfrihet, i samsvar med de til enhver tid gjeldende råd og anbefalinger fra FHI.)
 - Fører og personell av vare- og passasjertransport. Dette omfatter også personell som er nødvendig for å gjennomføre transporten.
 - Renholdspersonell.
 - Ledelse av virksomheter som er listet etter [Regjeringens](#) DSB sin definisjon av samfunnskritiske funksjoner må selv gjøre unntak for eget nøkkelpersonell når dette er strengt nødvendig for å opprettholde forsvarlig drift av kritiske samfunnsfunksjoner.
 - Det kan i tillegg søkes om dispensasjon fra karantenebestemmelsene for viktige samfunns- og næringsinteresser. Søknad om dispensasjon rettes til kommuneoverlegen i Bodø kommune.

7. Klageadgang
Fylkesmannen avgjør klage over kommunalt eller interkommunalt vedtak såfremt ikke noe annet er bestemt i loven, jf. smittvernloven § 8-3.
8. Økonomisk ansvar
Kommunen påtar seg ikke økonomisk ansvar som følge av pålagte tiltak.
9. Ikrafttredelse og varighet
Denne forskrift gjelder fra [dato og evt varighet eller utløp ved nytt vedtak].

Sted, vedtaksdato

navn
ordfører
[navn] kommune

Øvrig informasjon

A. Begrunnelse

~~Smittvernloven § 4-1 femte ledd gir kommuneoverlegen, i kommunestyrets sted, hjemmel til å sette i verk ulike tiltak i hastesaker, når det er nødvendig for å forebygge en allmennfarlig smittsom sykdom eller motvirke at den blir overført til befolkningen. Aktuelle tiltak fremgår av bestemmelsen første ledd bokstavene a til e:~~

Når det er nødvendig for å forebygge en allmennfarlig smittsom sykdom eller for å motvirke at den blir overført, kan kommunestyret vedta

- a)
forbud mot møter og sammenkomster eller påbud om andre begrensninger i den sosiale omgangen overalt der mennesker er samlet,
- b)
stenging av virksomheter som samler flere mennesker, f.eks. barnehager, skoler, svømmehaller, flyplasser, butikker, hoteller eller andre bedrifter og arbeidsplasser – eller begrensninger i aktiviteter der,
- c)
stans eller begrensninger i kommunikasjoner,
- d)
isolering av personer i geografisk avgrensede områder eller andre begrensninger i deres bevegelsesfrihet i opptil sju dager om gangen,
- e)
pålegg til private eller offentlige om rengjøring, desinfeksjon eller destruksjon av gjenstander eller lokaler. Pålegget kan også gå ut på avlaving av selskapsdyr, utrydding av rotter og andre skadedyr, avlusing eller annen smittesaner

Grunnleggende krav ved iverksetting av tiltak etter § 4-1 fremgår av smittevernloven § 1-5 hvor det fremgår:

"Smitteverntiltak etter loven skal være basert på en klar medisinskfaglig begrunnelse, være nødvendig av hensyn til smittevernet og fremstå tjenlig etter en helhetsvurdering. Ved iverksettelse av smitteverntiltak skal det legges vekt på frivillig medvirkning fra den eller de tiltaket gjelder. Tvangstiltak kan ikke brukes når det etter sakens art og forholdene ellers vil være et uforholdsmessig inngrep."

Vi viser også til Helse og omsorgsdepartementets vedtak av 13-03-20 om Forskrift om karantene mv. etter reiser utenfor Norden.

Covid-19 er erklært som et alvorlig utbrudd av allmennfarlig smittsom sykdom som kan få alvorlige helsekonsekvenser for mange mennesker. Sykdommen er også erklært som en pandemi og en alvorlig hendelse av betydning for internasjonal folkehelse av Verdens helseorganisasjon.

Helsedirektoratet vedtok 12.03.20 omfattende tiltak for å hindre spredning av Covid-19 og for å bidra til å opprettholde nødvendige helse- og omsorgstjenester. Her heter det blant annet:

"Helsedirektoratet ønsker at innenlands transport skal gå mest mulig som normalt, men vi oppfordrer sterkt alle til å unngå fritidsreiser. Vi oppfordrer til å unngå reiser som ikke er strengt nødvendig (både innenlands og utenlands), unngå offentlig transport hvis du kan, unngå andre steder hvor du lett kommer nær andre, unngå nærkontakt med andre."

Covid-19 epidemien har i dag ulik utbredelse i Norge. I Nordland er smittepresset fortsatt lavt. Folkehelseinstituttet har uttalt at epidemien nå har gått over i en ny fase hvor en ikke har klart å identifisere smittetekjeden for alle som blir syke. Dette innebærer at alle nye smittetilfeller ikke lenger kan spores tilbake til utlandet.

Nordland har fortsatt lav forekomst av Covid-19 infeksjon sammenlignet med Norge, sør for Dovre. Pr 23.3.2020 er antall positive tester pr 100.000 i Nordland 7, Bodø 17 og i Oslo 97. Erfaringer fra andre områder i verden viser at begrensning av trafikk mellom områder med høy og lav forekomst av sykdom er et effektivt forbyggende tiltak.

Kommuneoverlegen ser det som avgjørende å fortsatt redusere smittepresset fra utenfor regionen. Kommunen generelt og helse og omsorgstjenesten spesielt har begrenset kapasitet. I tillegg anser Bodø kommune å ha et særskilt ansvar som vertskommune blant annet for Nordlandssykehuset, Hovedredningssentralen og FOH Forsvarets operative hovedkvarter å beskytte mot utbredt smitte som vil utfordre kapasiteten til regionens helsetjeneste og samfunnskritiske funksjoner.

I den nåværende situasjonen er det nødvendig å videreføre igangsatte tiltak for å forebygge og motvirke spredning av covid-19. Tiltaket anses nødvendig både for å beskytte sårbare grupper og for å opprettholde nødvendig kapasitet i helsetjenesten.

Kommuneoverlegen vurderer at smitteverntiltaket har en medisinskfaglig begrunnelse, er nødvendig av hensyn til smittevernet og for å opprettholde tilstrekkelig smittvernkapasitet i kommunen og i helse- og omsorgstjenesten. Tiltaket vurderes derfor som forholdsmessig og tjenlig utfra en helhetsvurdering. Etter kommuneoverlegens vurdering vil den samfunnsmessige nytten ved smitteverntiltaket overstige den belastning og ulempe for de tiltaket gjelder. Frivillig medvirkning er vektlagt i vurderingen.

**Det anmodes om å utvise solidaritet i en særlig utfordrende tid for sårbare grupper i
bysamfunnet vårt og deres pårørende.**

Spørsmål vedrørende restriksjonene skal rettes til informasjonstelefonen for korona på
telefon [telefonnummer i kommunen]

Karantenebestemmelser i kommuner i Nord-Norge

Smittevernloven § 4-1

Av Anne Kjersti Befring, institutt for offentlig rett, juridisk fakultet, UIO.

1 Kommunenes plikter og fullmakter til å hindre smittespredning i

160 år

Det er første gang i vår tid at landet rammes av en pandemi. Folkehelseinstituttet (FHI) gir løpende rapporter om Covid-19 viruset (Korona-viruset), Helsedirektoratet og regjeringen følger opp med konkrete tiltak gjennom anbefalinger som ikke er rettslige bindende og gjennom vedtak i henhold til smittevernloven § 4-1, forskrifter med hjemmel i smittevernloven og helseberedskapsloven. I tillegg har stortinget vedtatt en egen lov (omtalt som korona-loven) som innebærer en midlertidig effektivisering av lovgivningsprosessen.

I lovgivningen er kommunene pålagt plikter og myndighet for å begrense smittespredning. I dette notatet vurderes kommunenes adgang til å treffe vedtak som begrenser personers bevegelsesfrihet, og i særlig grad den mye omtale «søringekaranten» som innebærer at personer som kommer fra områder med påvist smitte skal holde seg i hjemmet eller på annet angitt geografisk sted dersom de ikke har påvist smittefrihet. Det er smittevernloven § 4-1 som gir kommunene en adgang til å begrense personers bevegelsesfrihet. Denne bestemmelsen er ikke avgrenset til å gjelde smittede personer. Smittevernloven kap. 5 inneholder særskilte reguleringer ved påvist smitte. Et kjennetegn med Korona-viruset er stor grad av usikkerhet. Vi har i dag liten erfaring med hvordan slike situasjoner skal behandles og det foreligger lite faglig dokumentasjon på hvilke virkemidler som kan stanse denne epidemien. Et annet kjennetegn er at denne pandemien har stor skadeevne og at det er nødvendig å iverksette tiltak for å motvirke at helsetjenesten overbelastes. Et tredje kjennetegn er at de tiltakene som har blitt benyttet i andre

land og i Norge har store ringvirkninger i samfunnet. Det fører til at arbeidsplasser går tapt, at kronekurs og børser er ustabilt og med risiko for langvarige økonomiske virkninger. Dette er kjente trusler mot samfunnet og mot rettsstaten. I forholdsmessighetsvurderinger er det forutsatt at iverksettelse av tiltak kan begrense unntakssituasjonens lengde, og slik sett kan være en investering for å beskytte liv og samfunnet. Usikkerheten som oppstår i forbindelse med en pandemi har betydning for hvordan bestemmelsene kan tolkes og hvordan forholdsmessighetsvurderinger kan gjøres.

Kommunenes plikter og adgang til å treffe beslutninger for å beskytte befolkningen mot smitte har en langvarig historie. Da Norge ble selvstendig med egen grunnlov i 1814, var ikke helsespørsmål særskilt regulert. Det var like fullt klart at det kunne iverksette tiltak for å hindre smitteoverføring og åpne for ivaretagelse av personer som både ble opplevd som farlige for andre og samtidig ikke kunne straffes fordi de åpenbart var utilregnelige (i datidens språk: «sinnssyke»). Dette ble gjort ved ulike preskripter og forordninger besluttet av utøvende myndigheter (regjeringen).¹ De to første helselovene gjaldt situasjoner der hensynet til samfunnsvernet kunne sette den individuelle friheten for enkeltborgere til side. Sinnssykeloven fra 1848 inneholdt regler om tvang overfor enkeltmennesker, og sunnhetsloven fra 1860 - *Lov om Sundhedscommissioner og om Foranstaltninger mod epidemiske, endemiske og smitsomme Sygdomme av 16. mai 1860*. Begge lovene ble vedtatt for å gi sikre at hensynet til samfunnsvernet kunne gå foran hensynet til enkeltindiver (borgernes rettsvern) når alvorlige epidemier truet. som inneholdt en adgang for kommunene til å iverksette tiltak som begrense kontakt mellom enkeltmennesker og andre tiltak for å begrense smittespredning.²

¹ Aslak Syse, notat til Sannhetskommisjonen, 2020,

² Anne Kjersti Befring. Helse- og omsorgsrett (2017). Sunnhetsloven ble et utgangspunkt for flere lover. I 1873 fant Armauer Hansen leprabasillen, og i 1885 fikk Norge en egen lepralov som ga sunnhetskommisjonen rett til å forordne isolasjon eller innleggelse, om nødvendig med politiets hjelp. Senere kom særlige tvangslover overfor pasienter med smitteførende tuberkulose (1900) og kjønnssykdommer (1947). Kjønnssykdommer førte til tvangslovgivning for å sikre smitteoppsporing; *Lov om åtgjerder mot kjønnssykdommer* ble vedtatt 12 desember 1947.

Dagens smittevernlov bygger på sunnhetsloven som benyttet den engelske loven fra 1848 (The Public Health Act) som en modell. Denne lovgivningen er et resultat av folkehelsereformer som fulgte den industrielle revolusjon og omformingen av Europa. Det legges vekt på å påvirke personers atferd gjennom kunnskap og vedtak. Andre land valgte politimyndigheten som toneangivende i organisering og administrasjon av det lokale smittevernarbeidet og ordninger med «sunnhetspoliti».³

Dette er bakgrunnen for at det i Norge er fagpersoner, kommuneoverleger (tidligere var dette embetslegen) som i lov har fått fullmakter til å lede dette det kommunale smittevernarbeidet. Lovens ordning innebærer at da ble «hovedvekten og betoningen flyttet fra det politimessig kontrollerende over til det forebyggende og konstruktive, fra det juridiske til det medisinske», slik Evang formulerte det i 1955. I dagens smittevernlov er sunnhetslovens prinsipper og rammer for faglig forebyggende smittevern i hovedtrekk videreført, og tilpasset dagens kommunemodell. Smittevernloven trådte i kraft i 1995 og erstattet sunnhetsloven, tuberkulose- og kjønns sykdomslovgivning samt vaksinasjonsloven.

Smittevernloven hadde som formål å forenkle lovgivningen og å gi noen nye regler som følge av HIV/AIDS problematikken som oppstod på 1980-tallet. Denne loven viderefører samtidig sunnhetslovens prinsipper for smittevern. Smittevernloven § 4-1 bygger på sunnhetsloven av 1860 § 15. I tilknytning til sunnhetsloven er tiltak ved farlige epidemiske sykdommer utdypet. I smittevernloven er det skilt mellom tiltak overfor personer uten påvist smittefor å unngå smittespredning og tiltak overfor smittede. Dette omfatter å kunne stenge ned institusjoner, skoler, arbeidsplasser, og å legge begrensninger i bevegelsesfriheten, blant annet gjennom karantener som kan omfatte flere enn de som er smittet, og tvangsinngrep overfor personer som er smittet og som ikke innretter seg etter egen smittestatus.

³ Syse (2020)

2. Kommunens og Helsedirektoratets myndighet i smittevernloven § 4-

1

Smittevernloven § 4-1 gir kommunene, ved kommunestyret, eventuelt kommuneoverlegen, en vid fullmakt til å treffe vedtak for å *forebygge* en allmennfarlig smittsom sykdom *eller* for å *motvirke* at den blir overført. Smittevernloven § 4-1 har en bred begrunnelse som omfatter vedtak for å begrense smittespredning og konsekvenser av slik spredning, for eksempel belastningen på helsetjenesten lokalt og nasjonalt.

Kommunenes fullmakter i denne bestemmelsen begrunnes med at det i forbindelse med en epidemi vil være ulik risiko og ulike behov for tiltak mellom kommuner. Begrunnelsen for at kommuner er gitt fullmakter er blant annet at det er variasjon mellom kommuner, hvordan smittetrusselen oppstår og kan avverges, og andre former for sårbarhet.

Bakgrunnen for denne lovgivningen er blant annet en situasjon som oppstå i 1853 da Kristiansand kommune ble «overkjørt» av innenriksministeren i spørsmål om smittevern. Da koleraen herjet i Oslo i 1853, ba den lokalt etablerte sunnhetskommisjonen i Kristiansand Innenriksdepartementet om å stanse eller innskrenke dampskipsforbindelsen mellom de to byene, men dette ble ikke imøtekommet. Innenriksminister Stang var motstander av formynderstaten, herunder innskrenkninger i dampskipsanløpene. Han forstå nok heller ikke risikoen med smitten. Dampskipene fikk derfor seile til provinsbyene og bidro sterkt til utbredelsen av kolera i andre deler av Norge.⁴ Dette eksempelet er også en illustrasjon på hvilke vanskelige avveininger som kan oppstå mellom helsehensyn og næringshensyn.

⁴ Syse (2020).

Myndighetene som er lagt til kommunene er videreført fra sunnhetsloven i 1860 og har en historie på 160 år. Det fremgår av forarbeidene til smittevernloven at den bygger på sunnhetsloven og at smittevernloven § 4-1 er en videreføring av sunnhetsloven § 15, gjennom blant annet følgende formulering:

«I lovens kapittel 4 er det foreslått å gi kommunestyrene myndighet til å gjøre nødvendige vedtak som å nedlegge forbud mot eller foreta stengning av virksomheter eller aktiviteter som samler flere mennesker for å hindre nærkontakt og smittespredning som følge herav. Det gis adgang til å pålegge personer å oppholde seg innen et geografisk avgrenset område og til å pålegge forskjellige smittesanerende tiltak som f.eks. utrydding av skadedyr, avlusing m.m. Dette er i alt vesentlig en videreføring av bestemmelsene i den eksisterende smittevernlovgivningen.»⁵

Dette innebærer at uttalelser knyttet til sunnhetsloven kan ha betydning. Et annet aspekt er at denne loven ble vedtatt i en tid med truende epidemier slik at flere spørsmål er vurdert. På den andre siden er dagens situasjon noe annerledes som følge av høy reisevirksomhet, andre muligheter til å ha oversikt over pandemier og til å gi helsehjelp. I den aktuelle situasjonen har vi imidlertid ingen effektive metoder for å behandle alvorlige syke som følge av viruset.

Det ble vedtatt noen endringer som en konsekvens av foreslåtte endringer i ny kommunelov (Ot.prp.nr.42 (1991–1992)).⁶ En konsekvens av at den enkelte kommune selv skal bestemme egen organisering er at myndigheten legges til kommunestyret, og kommuneoverlegen. Det påpekes at «selv om avgjørelsesmyndigheten derved legges direkte til kommunestyret, anser departementet at

⁵ Ot. prp. nr. 91 (1992-1993), s 6. Se også uttalelser på s 59 flg.

⁶ Ot. prp. nr. 91 (1992-1993) s. 61.

det vil være naturlig å delegere kommunestyrets vedtaksmyndighet etter denne og andre paragrafer i smittevernloven til et av de faste utvalgene.»

Ved et *alvorlig utbrudd* av en allmennfarlig smittsom sykdom og når det er avgjørende å få satt tiltak i verk raskt for å motvirke overføring av sykdommen, kan Helsedirektoratet treffe vedtak for hele eller deler av landet.

3. Adgangen til å treffe vedtak som begrenser bevegelsesfriheten og som fører til andre ulemper i smittevernloven § 4-1

Smittevernloven § 4-1 (1) bokstav d gir kommunen hjemmel til «isolering av personer i geografisk avgrensede områder eller andre begrensninger i deres bevegelsesfrihet». Et tiltak er å isolere personer som kan ha blitt smittet eller som er smittet i et nærmere angitt område.

Vedtaket må da inneholde en angivelse av det geografiske området det ikke er adgang til å bevege seg utenfor eller bevege seg inn i. Formuleringen «eller andre begrensninger i deres bevegelsesfrihet» er mer åpnet og kan omfatte de tiltak kommunen mener er nødvendig for å begrense spredning av smitte.⁷ Det fremgår av forarbeidene at et alternativ til total isolering er at det «legges begrensninger på antall personer eller nærmere regulering av hvem som kan komme inn i eller ut av det smitteutsatte området.»

På denne bakgrunnen kan det være aktuelt å forby at tilreisende til kommunene får opphold med mindre de har samfunnskritiske oppgaver, eventuelt at personer oppholder seg på bestemte steder i påvente av kunnskap om de kan bære på en smitte. Dette innebærer for eksempel at studenter som studerer i Oslo kan pålegges å oppholde seg på et bestemt sted, eventuelt i påvente av et prøveresultat når de kommer «hjem» til kommune som skal beskyttes mot smitte gjennom et

⁷ NOU 1990: 2, s. 106. Ot. prp. nr. 91 (1992-1993) s. 59 flg.

slikt vedtak. Behovet for at mennesker oppholder seg på bestemte adresser må vurderes konkret og i lys av mulighetene for å gjennomføre test på om man er smittet. Det kan treffes vedtak med begrensinger i bevegelsesfriheten i opptil syv dager om gangen (kan forlenges). Det er ingen begrensninger i antallet ganger slike vedtak kan treffes.

Til sammenligninger var det i sunnhetsloven § 15 en vid og uspesifisert fullmakt til «helse- og sosialstyret på ethvert sted». Fullmakten innebar man dette styret kunne «anordne og foranstalte hva sykdommens beskaffenhet påkrever». I denne bestemmelsen var det gitt en fullmakt til å gripe inn for helsemyndighetene dersom kommunene ikke gjorde tilstrekkelig smittevernarbeid. Dersom helse- og sosialstyre ikke iverksetter nok tiltak kan «helsedirektøren pålegge helse- og sosialstyret å vedta ytterligere forholdsregler. I forarbeidene til smittevernloven er det presisert at sunnhetsloven § 15 «også har vært brukt til å pålegge kortvarige restriksjoner i bevegelsesfriheten i form av plikt til å oppholde seg i sitt hjem eller innenfor andre begrensede områder, og som er nærmere utdypet i smittevernlovens forarbeider:

«Sunnhetsloven antas å inneholde bestemmelser som gir hjemmel for å begrense den sosiale omgangen på steder der flere mennesker er samlet, f.eks. ved å nedlegge forbud mot møter, forestillinger, utstillinger m.v., jf. sunnhetsloven § 15. Det kan også legges begrensninger på virksomheter som normalt samler flere mennesker.»⁸

Disse begrensningene innebærer kortvarige inngrep i personers bevegelsesfrihet – uavhengig av om de har fått påvist smitte - blitt benyttet blant annet ved utbrudd av kopper, difteri, skarlagensfeber og poliomyelitt.

Bestemmelsen gir kun noen eksempler på hva som kan gjøres uten at dette kan regnes som en avgrensning. Dette gjelder adgangen til å «forby avholdelse av stevner, forestillinger, utstillinger

⁸ Ot. prp. nr. 91 (1992-1993) s. 6 og 59.

og andre arrangementer som samler et større antall personer, når dette antas nødvendig for å hindre at sykdom som nevnt i første ledd sprer seg over flere kommuner.»

Kommunenes adgang til å treffe karantene vedtak knyttes til at antas å være nødvendig for å hindre smitte, og at «slike tiltak kan vise seg nødvendige, f.eks. ved utbrudd av ondartet influensa [...] som man ikke kan beskytte seg mot ved vaksinasjon og som det ikke fins behandlingsmuligheter for. Såfremt smitteoverføringen skjer ved inhalasjonssmitte, dvs. dråpesmitte, kan tiltakene ha sin klare berettigelse.»⁹ Det kan bli aktuelt med isolering i hjemmet eller annet sted hvor den/de smittede tilfeldigvis oppholder seg f.eks. i hotell, sykehus o.l.»¹⁰

Det kan utledes fra rettskildene at kommunene har en vid skjønnsmargin selv om vedtak etter smittevernloven § 4-1 innebærer inngrep i den enkeltes frihet, blant annet til bevegelse.

Det er utdypet i forarbeidene at kommunene kan treffe vedtak som innebærer at personer oppholder seg på et bestemt sted og vedtak om «begrensninger på sosial omgang», slike «smittevernvedtak» kan omfatte:

«isolering eller andre begrensninger av bevegelsesfriheten for personer innenfor nærmere avgrensede geografiske områder. Ved utbrudd av sykdomstilfeller vil det kunne oppstå behov for å avskjære de nærmeste smittekontaktene til den smittede (indekstilfellet) fra omgang med omverdenen. Helse- og sosialstyret må derfor kunne gjøre vedtak om at nærmere angitte personer bare gis adgang til å oppholde seg i hjemmet eventuelt på arbeidsplassen eller i transport mellom arbeidsplass og bolig.»¹¹

⁹ NOU 1990:2 s. 107.

¹⁰ NOU 1990: 2 s. 107.

¹¹ NOU 1990:2 pkt. 8.8.1

Det er ingen rettslige holdepunkter for at lover har hatt intensjon om å skille mellom det som i dag omtales som karantenebestemmelser, og som ikke må forveksles med internering, og det som i lovens ordlyd beskrives som opphold innenfor et geografisk begrenset område. Det stilles heller ikke kvalifiserte krav til hvem som er mistenkt smittet, noe som også følger av at geografiske områder kan skjermes, noe som rammer alle. Det kan for eksempel treffes vedtak om at personer som kommer fra bestemte geografiske destinasjoner med mye smitte oppholder seg på et nærmere angitt sted i påvente av svar på om de er smittet.

Ordlyden i smittevernloven § 4-1 kan gi adgang til å pålegge tilreisende å oppholde seg på et bestemt sted.

4. Konkrete, nødvendig og forholdsmessige vedtak om karantene

Smittevernloven § 4-1 og vurderinger av grunnleggende prinsipper

Smittevernloven gjør begrensninger i retten til frihet som er sikret i Grunnloven §§ 94 og 106. Det ligger i smittevernloven § 4-1 at det er adgang til å påføre enkeltmennesker en eller annen form for ulempe. Denne ulempen/inngrepet må i seg selv ikke være uforholdsmessig, og anvendelsen av inngrepet må kunne begrunnes i at det er nødvendig og forholdsmessig.

Smittevernloven § 4-1 er «løst» formulert uten konkrete og absolutte kriterier selv om den kan benyttes til å gjøre store inngrep i friheten til personer som *ikke har fått påvist smitte* og i arbeidsliv og næringsliv, med formål om å beskytte befolkningen. Uklare lovbestemmelser kan innebære spørsmål om legalitetsprinsippet er oppfylt og setter grenser for hvilke inngrep som kan anses hjemlet, jf. Grunnloven § 113. Utformingen av smittevernloven § 4-1 må forstås på bakgrunn av at det er vanskelig for lovgiver å forutse hva som vil være kommunenes behov

under en pandemi, noe som er nærmere kommentert i lovens forarbeider fra 1859.¹² Der vises det til at lovgiver helt bevisst har valgt å gi vide fullmakter i en situasjon med epidemi og spredning av allmennfarlig smitte. Uklarheter i hjemmelsgrunnlaget kan føre til at det må skilles mellom adgangen til å treffe administrative vedtak i henhold til smittevernloven og adgangen til å legge straff i henhold til smittevernloven § 8-1.

På bakgrunn av at en pandemi kan være svært truende for samfunnet, kan håndhevelse av kommunale vedtak ha stor betydning. Når ordlyden i smittevernloven § 4-1 gir kommunen adgang til å pålegge tilreisende å oppholde seg på et bestemt sted, og det vurderes som «nødvendig» og forholdsmessig, må vedtaket kunne håndheves etter lovens bestemmelser. Hvilke kvalitetskrav som skal stilles til hjemmelen kommunens vedtak og muligheter for håndhevelse av bestemmelsen må derfor vurderes utfra forholdsmessighet.

Nødvendighetsvilkåret skal vurderes utfra behovet for å beskytte befolkningen mot smitte, ut fra den risiko og kunnskap som foreligger. Det som er nødvendig kan også være forholdsmessig, for eksempel at personer må oppholde seg i hjemmet i en kort periode for å bremse smittespredning.

Det må vurderes hva som er nødvendige tiltak og om de er forholdsmessige i den situasjonen som oppstår, noe som krever kunnskap om flere forhold. Vurderingen må bygge på kunnskap om smitterisiko og hvordan smitten kan begrenses, risikoen i de enkelte kommunene for smittespredning og når smitte oppstår.

Plasseringen av myndighet lokalt er nettopp begrunnet i at vedtakene må kunne målrettes etter de variasjoner som er i landet. Anvendelsen av statlige virkemidler kan dempe behovet for lokale

¹² Ot.prp.nr.34 (1859-60) s 3, 9 og 11.

vedtekter, og supplere disse beslutningene. Nasjonale forskrifter kan dessuten pålegge kommunene ytterligere tiltak utover det som fremgår av loven.

I situasjonen med Korona-viruset er det stor grad av usikkerhet og stor skadeevne, noe som gjøre det vanskelig å vurdere hva som er nødvendig og forholdsmessig. Det er usikkerhet om hvordan smitten oppstår, spres og om hvordan den kan stanses. Dette viruset er så langt ikke eliminert i noe land (FHI, 24. mars 2020). FHI legger til grunn at ingen er immune og vurderer sannsynligheten for smittespredning som høy og at de tiltakene som ble iverksatt 12. mars har hatt betydning gjennom å forsinke smittespredning, noe som er avgjørende for å unngå overbelastning på helsetjenesten. Forskere på Færøyene antar at det allerede dreier seg om to ulike former for virus.

Samlet sett er dette et argument for at det kan innfortolkes i smittevernloven § 4-1 at kommunene må ta «føre var» vurderinger. Dette skyldes den store skadeevnen som følger med pandemien. Kommunen kan i denne situasjonen ha liten kunnskap om tiltaket og om det gir nødvendig effekt, men kan ha informasjon om det er få andre handlingsalternativer. Adgangen til å begrense bevegelsesfriheten til personer selv om det ikke foreligger sikker kunnskap er kommentert i smittevernlovens forarbeider:

«Det er en gammel iakttagelse at smitteoverføring lett finner sted når mange mennesker kommer i nær kontakt. [...]. I nyere tid har man vært særlig opptatt av å hindre utbrudd av sykdommer som skyldes luftbåren smitte og som derfor særlig lett smitter fra person til person. Slik overføring krever ikke ekstreme situasjoner for å finne sted, men foregår lett i et samfunn med dets normale aktiviteter. Man vet at muligheten for smitteoverføring øker med antall personer som kommer i kontakt, kontaktens nærhet og varighet. Smittestoffets natur – som bestemmer smittsomheten – vil sammen med immunitetsforholdene i befolkningen være utslagsgivende for om en spredning skal komme istand i stor skala. Andre faktorer som klimatiske forhold, samtidig opptreden av andre luftbårne infeksjoner som f.eks. alminnelig

forkjølelse m.v., kan være medvirkende årsaker til at en eksplosiv spredning finner sted. For å motvirke at situasjoner skal oppstå som innebærer økt risiko for smitteoverføring, har man grepet til tiltak for å motvirke nær kontakt mellom mange mennesker». ¹³

Isolering er her formulert som en «forsiktighetsregel» for kunne begrense risiko uten at det stilles krav om sikker kunnskap om at en farlig epidemisk sykdom kan spre seg over flere kommuner.

Et argument som kan benyttes mot slike inngrep er at de begrenser bevegelsesfriheten til personer som ikke er smitte, noe som er tilsiktet, og mulighetene for å drive næringsvirksomhet, noe som ikke er tilsiktet men som kan være et resultat av smittevernarbeid. Ved stor grad av usikkerhet er det nødvendig å vurdere inngrepet i lys av andre virkninger av inngrepet. I forarbeidene til smittevernloven diskuteres dette inngrepet på bakgrunn av usikkerheten om tiltaket, og i lys av at testing og aktiv oppsporing av smitekilder og smittede i befolkningen kan ha større effekt. ¹⁴

Rapportene fra Folkehelseinstituttet, blant annet 24. mars 2020, inneholder informasjon usikkerheten som råder og om hvilken skadeevne pandemien kan ha. Når det gjelder kommunene kan det være lokale forhold FHI ikke har særskilt kunnskap om eller usikkerhet om helsetjenestens kapasitet. Erfaringer det kan vises til er fra andre land som ligger før i tid når det gjelder smittespredning. De fleste land som rammes av Koronaviruset benytter «nedstengning» som metode for å stanse smittespredning. Dette skjer nasjonalt og lokalt, og omfatter karantenetiltak. Karantene rammer både de som kan være smittet og de som står i fare for å bli smittet, samt de som har fått påvist smitte.

¹³ NOU 1990: 2 s. 106 flg.

¹⁴ NOU 1990: 2, s.107.

En interesseavveining kan også andre sider av vedtaket vurderes, for eksempel negative virkninger på næringslivet. Hele avstengingen av samfunnet har enorme økonomiske konsekvenser for samfunnet. Disse virkningene kan begrunne at tiltak må baseres på kunnskap om at de kan ha positive effekter.

Slik smittevernloven § 4-1 er utformet gir den kommunestyret stor grad av frihet til å treffe vedtak på bakgrunn av konkrete risikovurderinger. I en situasjon med pandemi må befolkningen tåle at det treffes vedtak om kortvarig karantene dersom dette kan være av betydning for å beskytte en landsdel mot raskt smittespredning. Samtidig vil kommunen ha et ansvar for å begrense andre skadevirkninger dersom det er mulig. Det vil for eksempel innebære at det må åpnes for unntak fra vedtak for å ivareta slike hensyn, for eksempel når det er nødvendig med transport av varer og tjenester for å ivareta viktige oppgaver i regionen.

Helsedirektoratets og kommuners karantenevedtak ved hjemmel i smittevernloven § 4-1

Helsedirektoratet benyttet smittevernloven § 4-1 da de første vedtakene om karantene ble truffet den 12.mars 2020 formulert slik:

«Alle som ankommer Norge etter reiser utenfor Norden ilegges karantene (isolering) i 14 dager etter ankomst, dersom man har landet etter 27. februar og fremover i tid. Det gjelder også personer som har reist til andre nordiske land etter å ha oppholdt seg utenfor Norden. Reisende med symptomer skal umiddelbart i isolering, og kan ikke bruke offentlig transport. Ved symptomer og sykdom varer isoleringen i minst 7 dager etter symptomfrihet. Fører og personell av vare- og passasjertransport unntas fra vedtaket. Dette omfatter også personell som er nødvendig for å gjennomføre transporten. Virksomhetsledelsen gis adgang til å gjøre unntak for eget nøkkelpersonell når dette er strengt nødvendig for å opprettholde forsvarlig drift av kritiske samfunnsfunksjoner. Vedtaket har virkning fra 27. februar 2020 og gjelder inntil nytt vedtak er fattet. Vi gjør avslutningsvis oppmerksom på smittevernloven § 4-1 tredje ledd hvor kommunestyret

kan sørge for iverksetting av tiltakene også dersom den ansvarliges holdning eller atferd kan medføre at iverksettingen blir forsinket, eller dersom det er uvisst hvem som er den ansvarlige.[...] Vedtaket gjelder fra i dag 12. mars kl 18.00 og foreløpig ut april 2020.»

Dette vedtaket innebærer at personer som kom fra land med utbredt smitte ble pålagt karantene, uavhengig av om det var påvist smitte. Den 13. Mars vedtok departementet en forskrift om karantene: Forskrift om karantene mv. ved ankomst til Norge (forskrift 13. mars 2020 nr. 287).

I forskriften § 1 pålegges personer som kommer til Norge å oppholde seg karantene i 14 dager etter ankomst til Norge. En person i karantene skal oppholde seg i eget hjem eller annet egnet oppholdssted. Personen kan bare oppholde seg utenfor hjemmet eller oppholdsstedet såfremt nærkontakt med andre personer unngås. Med nærkontakt menes kontakt med andre personer med mindre enn to meters avstand i mer enn 15 minutter, eller direkte fysisk kontakt, bortsett fra helsepersonell som bruker forsvarlig beskyttelsesutstyr.

Det er gjort unntak for personer som krysser grensen mellom Sverige og Norge eller Finland og Norge under reise mellom bolig og arbeidssted, og for personer som er strengt nødvendige for å kunne opprettholde forsvarlig drift av kritiske samfunnsfunksjoner og ivareta befolkningens grunnleggende behov. Dette omfatter også personer som gjennomfører vare- og passasjertransport, er unntatt når de er i arbeid eller reiser til og fra arbeid. Bruk av unntaket skal avklares med virksomhetsledelsen. Personer som er unntatt skal så langt som mulig unngå nærkontakt med andre personer. Videre følger det av forskriften at personer kan reise fra karantenestedet og ut av Norge. Overtredelser av denne forskriften kan straffes med bøter eller fengsel inntil 6 måneder, jf. § 6. Dette innebærer lavere strafferamme enn etter smittevernloven § 8-1. Denne forskriften ble justert 24. mars gjennom en tilføyelse i § 2 a andre punktum:

«Personer kan ikke forlate karantenestedet dersom de er i eller skal være i karantene eller isolering etter § 2 eller § 4... »

Vedtak og forskrift er opprettholdt til tross for at Folkehelseinstituttet vurderer at risikoen for «import av smitte» utenfra er liten i sin risikovurdering 24. mars 2020. Dette innebærer for eksempel at personer som bor i Østfold og som har hytte i Strømstad må være i karantene. I en nødvendighetsvurdering vil uttalelser fra Folkehelseinstituttet (FHI) ha betydning uten å være avgjørende da kommunene må vurdere flere hensyn. Det mye omtalte hytteforbudet er et eksempel på at nasjonale vedtak kan bli for lite målrettede uten hensyn til reiseavstand mellom hjem og hytte og faktiske konsekvenser for de aktuelle kommunene.

Når det gjelder import av smitte fra Oslo til kommuner i Nord-Norge kan denne risikoen være større som følge av større mobilitet. Det å stenge ned lokalsamfunn kan på samme måte som det å stenge grensen til Norge, begrense den geografiske smitten og forsinke smittespredningen til nye områder. Dette inngrepet må vurderes i lys av andre mulige inngrep og anbefalinger.

Helsedirektoratet har i sine anbefalinger og vedtak den 12. mars 2020 vist til behovet for å foreta isolering av smittede eller «mistenkt smittede» og at dette er den «forholdsregel man er henvist å ty til – i det minste inntil diagnosen er klarlagt og smittefaren kan vurderes på et sikrere grunnlag. I dagens situasjon har WHO anbefalt at flest mulig testes da dette sammen med smittesporing kan være effektivt.

Når det er begrensninger i mulighetene for å kunne teste for smitten og når det i kommuner kan ta lang tid før det foreligger et prøvesvar, vil dette være argumenter for at karantenebestemmelser er nødvendige og forholdsmessige overfor personer som kommer fra områder med smittespredning.

Noen kommuner har en særskilt sårbarhet som kan begrunne flere og mer vidtgående vedtak.

Dette kan skyldes utfordringer med å gi nødvendig helsehjelp og utfordringer med å opprettholde nødvendige samfunnsfunksjoner dersom smittespres til eller i kommunen. Vedtak fra Helsedirektoratet er formulert som en sekundær ordning når det er nødvendig med nasjonale tiltak og skal ikke erstatte fullmakten som ligger i kommunen.

Konklusjonen er at kommuner som er særlig sårbare for smitte beskytter seg mot personer som kommer fra områder med utbredt smitte, for eksempel fra Oslo som regnes som episenteret for Corona-smitten i Norge, har adgang til å treffe vedtak om at tilreisende oppholder seg et bestemt sted inntil syv dager.

5. Andre vedtaksformer i smittevernloven § 4-1

Det kan vedtas forbud mot møter og sammenkomster eller påbud om andre begrensninger i den sosiale omgangen overalt der mennesker er samlet, jf. smittevernloven § 4-1 (1) a. Det innebærer begrensninger i at mennesker kan treffes å kunne hindre smittespredning ved at flere mennesker er samlet. Det kan gjelde både politiske, offentlige og private møter, herunder bryllup og begravelser. I lovens forarbeider er det angitt en nedre grense til å isolere nære familiemedlemmer eller andre som bor sammen. Det kan likevel pålegges restriksjoner på den sosiale omgangen og funksjonen i et større bofellesskap eller bokollektiv.

Kommunen kan vedta stenging av virksomheter som samler flere mennesker, jf. smittevernloven § 4-1 (1) b. Dette omfatter barnehager, skoler, svømmehaller, flyplasser, butikker, hoteller eller andre bedrifter og arbeidsplasser – eller begrensninger i aktiviteter. Kommunen kan vedta stans eller begrensninger i kommunikasjoner, jf. smittevernloven § 4-1 (1) c. Denne bestemmelsen gir adgang

til å begrense og å stanse offentlige eller private kommunikasjoner som tog, buss og fly, eller å legge begrensninger på bruken, for eksempel hvem som kan komme til kommunen. Det er mulig at denne hjemmelen kan benyttes slik at antallet tilreisende fra høyepidemiske områder kan begrenses bortsett fra når det er nødvendig for å ivareta nødvendige funksjoner i samfunnet. I henhold til smittevernloven § 4-1 (1) bokstav e kan kommunen pålegge private og offentlige aktører at det gjøres rent for smitte, og at gjenstander eller lokaler destrueres. Kommunen har også adgang til å treffe vedtak om avliving av «selskapsdyr, utrydding av rotter og skadedyr, når dette er nødvendig for å hindre smittespredning.

Dersom det er påvist smitte hos en person kommer reglene om tvang etter kap. 5 til anvendelse. Departementet kan i forskrift utdype denne bestemmelsen, fastsette krav til metoder og midler som skal brukes og til kvalifikasjoner hos de personer som skal sette i verk tiltak, jf. smittevernloven § 4-1 (6). Det kan også fastsettes bestemmelser om plikt til løpende gjennomføring av tiltak som nevnt i smittevernloven § 4-1 (1) bokstav e.

6 Kort om rettsvirkninger og faktiske virkninger

I helselovene er det flere bestemmelser som har som hovedformål å styre personers atferd, og som ikke utformet med tanke på straffereaksjoner. Det er i smittevernloven § 4-1 bestemt en egen oppfølging dersom personer ikke retter seg etter vedtak. Har kommunestyret eller Helsedirektoratet truffet vedtak om tiltak etter første eller andre ledd som den ansvarlige ikke retter seg etter, kan kommunestyret sørge for at tiltakene blir satt i verk, jf. smittevernloven § 4-1 (2).

Kommunestyret kan sørge for iverksetting av tiltakene også dersom den ansvarliges holdning eller atferd kan medføre at iverksettingen blir forsinket, eller dersom det er uvisst hvem som er den ansvarlige. Tiltakene gjennomføres for den ansvarliges regning, kommunen hefter for kravet om vederlag. Om det er aktuelt med straffeansvar må vurderes i henhold til smittevernloven § 8-1.

I forarbeidene til smittevernloven begrunnes lovens system for oppfølging av den som treffer vedtaket med effektivitet knyttet til smittesanering:

«Utgangspunktet for gjennomføringen av et pålegg til private eller offentlige om å foreta smittesanering reiser spørsmål om hvordan myndighetene skal få gjennomført påleggene hvis de ikke blir oppfylt frivillig. I norsk forvaltningsrett er utgangspunktet at forvaltningsvedtak ikke uten videre kan gjennomføres ved tvang. Forvaltningsorganet må først få dom i samsvar med vedtaket, slik private må det. Dommen kan så fullbyrdes etter reglene i tvangsfullbyrdesloven, f.eks. ved bruk av tvangsmulkt eller ved at arbeidet utføres på den pliktiges bekostning. I gjeldende smittevernlovgivning fins det ikke regler om tvangsgjennomføring av vedtak. Helsedirektoratet mener at smittevernloven heller ikke trenger å inneholde egne regler om tvangsgjennomføring eller tvangsmidler. Derimot er det behov for at vedtaksmyndigheten selv kan besørge tiltaket utført. Ofte vil situasjonen være slik at skal saneringstiltaket ha effekt, er det avgjørende at pålegget blir gjennomført raskt. Det er neppe praktisk med noe annet virkemiddel for å gjennomføre vedtaket etter smittevernloven effektivt, og dette bør derfor være utslagsgivende fordi det alltid må antas å haste med vedtaket.»¹⁵

I smittevernlovens forarbeider legges det til grunn at smittevernloven innebærer at kommunene kan treffe vedtak som er inngripende for den det gjelder, alt fra pålegg som innebærer begrensinger i bevegelsesfrihet for personer der det ikke er påvist smitte, til avlivning av selskapsdyr, formulert som en ulempe og som et inngrep:

«Befolkningsrettede tiltak vil oftest påføre enkeltmennesker en eller annen form for ulempe. Møteforbud og stengning av virksomheter vil oppleves som inngrep i den personlige frihet. I særlig grad vil dette være tilfelle hvis påbud om isolering blir gitt.»¹⁶

Noen av påleggende kan medføre økonomiske kostnader for den det gjelder eller økonomiske tap som følge av tiltak som blir iverksatt med hjemmel i smittevernloven § 4-1. Vedtak kan begrense næringsvirksomhet, jf. eksempelet med båttransport, uten kommunene løper noen økonomisk risiko for erstatningsansvar dersom vedtak/forskrifter er lovlig hjemlet i denne bestemmelsen. De få rettsavgjørelsene som finnes dreier seg primært om isolasjon av smittede.¹⁷

¹⁵ NOU 1990: 2 s. 108.

¹⁶ NOU 1990: 2. s. 110.

¹⁷

I forarbeidene vises det til at et alvorlig utbrudd av en allmennfarlig smittsom sykdom gjør det påkrevd å treffe tiltak utover det det er budsjettmessig dekning for og at myndighetene har «fullmakt til å overskride bevilgningen i kraft av nødrettsbetraktninger». ¹⁸ Videre vises de til at selv om det er kommunene som etter smittevernloven skal være ansvarlig for gjennomføringen av smitteverntiltak, «er det rimelig at det er staten som her skal være ansvarlig.» Et argument for dette er at alvorlig utbrudd av allmennfarlig smittsom sykdom kan ramme kommuner helt tilfeldig og det ville være urimelig om den enkelte kommune alene må betale for slike drastiske tiltak.

7 Noen oppsummerende vurderinger og konklusjoner

Smittevernloven § 4-1 gir kommunene og Helsedirektoratet adgang til å treffe vedtak om at tilreisende som kommer fra høyepidemiske områder oppholder seg i hjemmet eller på et annet sted. Denne formen for karantene kan anses saklig begrunnet og er et forholdsmessig inngrep i den enkeltes bevegelsesfrihet i forbindelse med en pandemi med stor skadeevne og høy usikkerhet. Kommunen har hjemmel til å treffe mer inngripende vedtak. For å unngå uforholdsmessige virkninger på samfunnet bør kommunene gjøre unntak for personer som bor og arbeider i ulike kommuner, og for transport av varer og personer som er nødvendig.

Helsedirektoratets vedtak innebærer at det ilegges karantene i 14 dager.

I smittevernloven § 4-1 (1) bokstav d er det lagt til grunn at det kan treffes vedtak om karantene i syv dager. Dette vedtaket kan fornyes automatisk med syv dager dersom det ikke legges frem prøveresultater som viser at vedkommende ikke er smittet.

¹⁸ NOU 1990: 2 s. 110

Det anbefales at kommunene sørger for dialog med nærings- og arbeidsliv for å kunne benytte dette inngrepet mest mulig målrettet.

De nasjonale bestemmelsene er ikke et hinder for at det treffes godt begrunnende lokale regler som tar hensyn til særskilt sårbarhet i noen kommuner. Det mye omtalte hytteforbudet kan være et eksempel på at nasjonale vedtak kan bli for generelle uten konkrete avveininger knyttet til den enkelte kommune. Dette er ikke til hinder for at flere kommuner med samme behov treffer vedtak etter samme mal. Alle vedtak bør oppfylle saksbehandlingsregler og begrunnes i henhold til lovens vilkår.

Utviklingen av pandemien i høyt tempo har ført til at de første anbefalingene har blitt formelle vedtak og at vedtak endres ved nye behov. Stadig nye vedtak og endringer bør følges opp med informasjon for å styrke forutsigbarheten for befolkningen.

Sluttkommentar:

Denne utredningen er utarbeidet i løpet av svært kort tid etter at jeg ble bedt om å utrede spørsmålet. Det er fint om jeg kontaktes om denne bør suppleres, presiseres eller rettes på noen punkter: a.k.befring@jus.uio.no

Beste hilsen

Anne Kjersti Befring

25. mars 2020

FINANSRAPPORTERING 2020 -

Saksbehandler: Ole Petter Nybakk
 Arkivsaksnr.: 20/360

Arkiv: 250

Saksnr.: Utvalg Møtedato
 17/20 Formannskapet
 / Beiar Kommuneestyre

01.04.2020

Rådmannens innstilling:

Fremlagte finansrapport tas til etterretning.

Saksutredning:

Beiar kommune har en finansiell stilling med betydelig ledig likviditet. Midlene er plassert i finansmarkedet basert på et eget finansreglement godkjent av kommunestyret. Den daglige forvaltningen ivaretas av administrasjonen, som gjennom finansforvaltere har plassert midlene i ulike aktivaklasser og verdipapirer. For tiden bruker Beiar kommune fire forvaltere.

Resultatet av kommunens finansforvaltning er en viktig del av kommunens driftsøkonomi. Særlig i tiden etter oktober 2013 har resultatet av forvaltningen vært en viktig del av kommunens økonomiske handlefrihet. Kommunens balansesituasjon er bra og har særlig gitt rom for finansiering av investeringer på en annerledes og mer bærekraftig måte enn kommuner av sammenlignbar størrelse. Plassering og forvaltning av ledig likviditet må sies å være et avgjørende virkemiddel for en positiv samfunnsutvikling.

Kommunens driftsbudsjett har de siste årene blitt balansert med ei forventning om positiv avkastning gjennom hvert driftsår. Slik er det også for 2020.

Rådmannen skal ifølge finansreglementet legge frem jevnlig rapporter som viser status for forvaltningen gjennom året i tillegg til den mer avgjørende årsrapporten.

Det er for tiden svært urolig, eller volatilt som fagfolkene gjerne kaller det, i så vel aksje- som rentemarkedet. Når disse dokumentene sendes ut avstår vi fra å fremlegge detaljopplysninger siden disse ikke vil stemme med de faktiske forhold på møtedagen. Vi velger heller å fremme saken, men å legge frem selve rapporten direkte i møtet, med så oppdaterte tall som mulig. Rapporten vil også bli oppdatert før kommunestyret får den til sin behandling i neste møte.

Rådmannen vil likevel opplyse at det ble gjort visse disposisjoner tidligere i vinter, der vi omplasserte noe midler plassert i aksjemarkedet, til plasseringer i rentemarkedet. I tillegg til det ble det gjort en administrativ vurdering og en viss omplassering i februar måned, der andelen high yield-obligasjoner ble noe redusert til fordel for plasseringer med forventet mindre avkastning og tilhørende mindre risiko. Disponeringene har ført til et lavere verditap enn vi ellers ville hatt. Det understrekes at kommunen ved administrasjonens omdisponeringer/reallokeringer ikke har realisert de verdireduksjonene vi har sett.

Administrasjonen er nå nært å gjøre ny reallokering, der det er aktuelt å øke våre andeler i aksjemarkedet og renteplasseringer av noe høyere risikoklasse. Vi vil orientere nærmere om dette i tilknytning til gjennomgang av oppdatert finansrapport.

Vedlegg:

Avkastningsrapport Beiarn kommune 27.03.2020.